

Par Ticības apliecību (II.)

4.3. Otrā daļa – par Jēzu Kristu.

4.3.1. *Pastāstiet, kas Jums patīk pie Jēzus (kāda darbība, kāds izteiciens, kāda līdzība). Vai ir kāda lieta, kas Jums nav pieņemama?*

4.3.2. Jēzus mācekļiem pēc Jēzus nāves likās, ka viss ir zaudēts. Jēzus mācība un darbi galu galā izrādījās nespēcīgi. Jēzus no cilvēcīga skatījuma bija pēdējais “lūzeris”, visas cerības vējā... Tam, ka viņi turpināja ticēt, bija tikai viens iemesls - Jēzus augšāmcelšanās. To piedzīvojot, visa viņu dzīve kardināli mainījās. Ja pirms tam viņi bija bailīgi, nepārliecināti un šaubīgi, tad tagad viņi saprata, ka Jēzus ir salauzis nāves varu. Uz Lieldienu notikumu skatoties, tie izvērtēja visu iepriekšējo un aizvien vairāk apzinājās, kas ir Jēzus.

4.3.3. ... un uz Jēzu Kristu, Dieva vienpiedzimušo Dēlu, mūsu Kungu, kas ieņemts no Svētā Gara,

Vārds “Jēzus” nozīmē “Dievs ir glābējs”. Kristus nav Jēzus uzvārds. Tas ir grieķu tulkojums no ebreju vārda “mesija”. Latviski tas ir “Dieva svaidītais”. Vecajā Derībā pravieši un ķēniņi tika svaidīti. Vēlāk cilvēki sāka gaidīt, ka Dievs sūtīs savu izredzēto ķēniņu reizi par visām reizēm, tādējādi padarot galu visai netaisnībai un apspiestībai, zem kuras jūdu tautai bija jācieš.

Ja Jēzu apzīmē kā “Dieva vienpiedzimušo Dēlu”, tad tas ir goda apzīmējums. Tā grieķu pasaulē apzīmēja brīnumdarus un ķēniņus. Nīkajas ticības apliecībā ir teikts, ka Jēzus ir paties cilvēks un paties Dievs. Izpratne par to, kas ir Jēzus, neradās tūlīt un uzreiz. Baznīcas tēvi daudz par to domāja, bija asi strīdi un diskusijas. Kristieši, apliecinot Jēzu kā patiesu cilvēku un Dievu, izsaka savu pārliecību, ka Dievs ir atklājies Jēzū pilnībā. Viņš nesniedz tikai daļu no Sevis, lai glābtu pasauli, bet ziedo Sevi ar visu, kas Viņam ir.

Arī, uzrunājot Jēzu par Kungu, kristieši izsaka savu pārliecību, ka Viņš ir Dievs. Vecajā Derībā tā tiek apzīmēts tikai pats Dievs. Mums ir viens Kungs, Jēzus Kristus. Ar to kristieši norobežojas no citiem kungiem šajā pasaulē, senbaznīcā tas bija romiešu ķeizars, nacistu laikā Ādolfs Hitlers utt.

4.3.4. ... piedzimis no Jaunavas Marijas, cietis zem Poncija Pilāta, krustā sists, nomiris, aprakts,

Kā izprast Jēzus brīnumaino piedzimšanu no jaunavas Marijas?

Jēzus pats par Sevi tā nerunā. To, ka Jēzus piedzimšana notika brīnumainā veidā, apliecina Mateja un Lūkas evaņģēlijs. Jaunajā Derībā šie stāsti nav primāri. Visticamāk, ka tie ir radušies pēc Jēzus nāves ar mērķi izcelt to, ka jau no paša sākuma tas ir Dievs, kas darbojas caur Jēzu. Tā ir vienīgi Dieva žēlastība, ka Jēzus ir nācis pasaulē. No otras puses, tas, ka Dievs kļuva cilvēks, nav citādi izskaidrojams kā ar brīnuma palīdzību.

Ticības apliecībā nav pieminēta Jēzus mācība vai darbi. No Viņa dzīves parādās tikai Viņa piedzimšana, nāve un augšāmcelšanās. Tādējādi kristieši apliecina, ka tieši šeit mēs atrodam atslēgu, lai saprastu Jēzu. Dievs patiesi ir ienācis cilvēku pasaulē, ne tikai formāli. Bieži vien kristieši to vēlas mīkstināt, sakot: “Nu jā, Viņš jau visu iepriekš zināja, Viņam jau tās nebija īstas ciešanas, utt.”. Toties šeit ir pateikts, ka Dievs nav atrodams tikai tur, kur ir tie svinīgi, skaistie dzīves notikumi, bet arī pašā apakšā, pie krusta. Ja mēs uzticamies Jēzum, ka Viņš atklāj cilvēkiem mūžīgā Dieva noslēpumu, tad Viņa nāve un augšāmcelšanās attiecas arī uz mums, kas dzīvojam pavisam citā laikā. Tas nav kāds sens vēsturisks notikums, bet Jēzus ir kā celmlauzis, kas arī mums ir atvēris durvis uz debesīm.

4.4.5. nokāpis ellē, trešajā dienā augšāmcēlies no mirušiem, uzkāpis debesīs,

Nokāpis ellē. Šo vārdu var tulkot divējādi – elle kā soda vieta, vai mirušo valstība, kur katrs pēc savas nāves nonāk. Ja mēs LELB sakām, ka Jēzus ir nokāpis ellē, tad mēs izpaužam savu cerību, ka pat pēc nāves, ellē, var būt cerība, jo Jēzus ir bijis arī tur, kur ir vislielākā atstātība no Dieva - elle ir vieta, kur Dieva nav. Sātana vara tagad ir lauza. Tomēr ņemsim vērā, ka ticība nedrīkst kļūt par “lētu žēlastību”. Ja sakām, ka katrs nokļūst debesīs, vienalga, kā ir dzīvojis, tad tas var novest pie tā, ka neviens vairs neievēro nekādas normas. Tāpēc arī Jaunajā Derībā mēs atrodam draudus. Ja Tu nedzīvo pēc Dieva prāta, tad rēķinies ar sekām. Toties, ja šie draudi būtu galvenais, tad mēs būtu izmisumā un bezcerībā. Jautājums paliek atklāts, tomēr tas nevar liegt mums dzīvot cerībā, pašiem piedot un dzīvot Jēzus augšāmcelšanās gaismā.

Līdzīgi kā elle arī debesis neapzīmē vietu. Tā ir cita realitāte, Dieva klātbūtnē. Ja Jēzus sēž pie Dieva labās rokas, tad tas nozīmē, ka Viņš ir tas, kas valda. Dievs šodien valda caur Jēzu Kristu, kas pats kļūva par kalpu, kas palika mīlestībā uzticams saviem sekotājiem līdz pašam pēdējam. Tas ir pēc būtības revolucionārs priekšstats par Dievu, kas daudziem līdz šai dienai nav pieņemams. Parasti mēs iedomājamies Dievu kā valdnieku, kas visu vada un veido. Šeit Dievs ir atsacījies no savas varas. Vienīgie Viņa līdzekļi, kā mūs ietekmēt, ir Viņa vārds - Viņa apsolījumi un Viņa bauslība.

4.4.6. ... sēdies pie Dieva, Visuvaldītāja Tēva labās rokas, no kurienes viņš atnāks tiesāt dzīvos un mirušos.

Noslēdzot šo sadaļu ir izteikta cerība, ka Jēzus atgriezīsies un tiesās visu pasauli. Viņa mīlestība ir mēraukla ikvienam cilvēkam. Jo spilgtāka ir gaisma, kurā stāvam, jo lielāka ir mūsu ēna, un mēs ieraugām visus sīkumus. Tāpēc nav neviena, kas pats ar saviem spēkiem var pastāvēt Jēzus priekšā. Tikai caur Viņa žēlastību mēs varam saņemt pestīšanu.

4.5. Jautājumi par Jēzu

Vai tā ir patiesība, ka Jēzus:		
	Jā	Nē
- bija labs cilvēks, bet nekas vairāk?		
- bija Dievs, kas izlikās par cilvēku?		
- bija apgrauzīts jūds?		
- zināja visu par visu jau no bērnības?		
- nebija spējīgs grēkot?		
- provocēja savus līdzcilvēkus?		
- ir rados ar mums visiem?		
- piedāvā mums priecīgu dzīvi?		
- dažus cilvēkus ieredz vairāk nekā citus?		
- mūsu dzīves skar tikai pēc nāves?		
- darīja brīnumus, lai parādītu, ka Dieva valstība ir atnākusi?		
- atalgo tikai tos, kas to ir pelnījuši?		
- ir dzīvs, aktīvs, mīlošs tagad?		

4.6. Trešā daļa – par Svēto Garu

4.6.1. Es ticu uz Svēto Garu, vienu svētu kristīgu Baznīcu, svēto sadraudzi, grēku piedošanu, Svētā Gara darbība nav viegli izprotama, jo to nevar redzēt pa tiešo. Tā darbojas vienmēr pastarpināti.

Ebr. valodā Svētais Gars tiek apzīmēts ar vārdu “ruah”. Tas nozīmē “elpa, vējš”. Starp citu, šim ebreju vārdam ir sieviešu dzimte, tātad Trīsvienīgajam Dievam ir arī sievišķa puse. Svēto Garu es saņemu savās kristībās, kad man tiek dots Dieva apsolījums, ka caur Kristu es esmu Dieva bērns. Uzticoties šim aicinājumam mana dzīve veidojas ar pozitīvu priekšzīmi: + (dzīve). No tā veidojas rakstura iezīmes. Par to Pāvils raksta Gal. 5,22.: “Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.”

Ir draudzes un konfesijas (t.s. harizmātiskās draudzes, Vasarsvētku draudzes), kas īpaši uzsver Svētā Gara darbību, ka kristietim ir jāpiedzīvo Dieva tuvums. Viņi bieži vien tradicionālās konfesijas nosauc par mirušajām draudzēm. Bet kas var būt tiesnesis otra ticībai?

Protams, var tā būt, ka Dievs atklāj sevi ar dziedināšanas brīnumu palīdzību, ar lieliem emocionāliem pārdzīvojumiem u.c., bet parasti Dievs darbojas daudz klusāk, neuzbāžas ar Savu spēku, un atstāj mums mūsu brīvību.

Gars ir arī tas, kas mūs tur kopā, kas apvieno ticīgos baznīcā. Baznīca nav tikai viena draudze, lai gan katra draudze ir baznīca. Te ir runa par visiem kristiešiem, kas veido lielo neredzamo Dieva baznīcu šeit virs zemes.

Kāpēc jātic grēku piedošanai? Ir cilvēki, kuriem liekas, ka viņi ir absolūti nevērtīgi Dieva priekšā. Viņi uzskata sevi par tik sliktiem, ka nav pelnījuši nekādu grēku piedošanu. Piemēram, es runāju ar kādu reketieri, kam bija ļoti grūti pieņemt, ka Dievs mīl arī viņu, ka arī viņa dēļ ir atdevis Savu Dēlu. Tā viņam bija garīga cīņa pieņemt grēku piedošanu.

4.6.2. miesas augšāmcelšanos un mūžīgo dzīvošanu. Āmen!

Miesas augšāmcelšanās. Mums šis jēdziens liekas ļoti problemātisks. Kā to iedomāties? Vai tā, kā *zombi* ceļas no kapiem? Tomēr šeit ir svarīgi divi momenti: viens ir, ko Bībele par to saka. Apustulis Pāvils 1. Kor. 15 raksta, ka tā būs jauna miesa, ko Dievs radīs. Mēs tiksim pārveidoti. Otra lieta ir, ka priekšstats, ka mūsu dvēsele pēc nāves pāries citā stāvoklī pie Dieva, nav biblisks. Tas nāk no grieķu filozofijas, kas uzskatīja, ka cilvēka dvēsele un gars ir vērtīgāks par miesu. Savukārt, Bībele uzskata, ka Dievs ir radījis cilvēku, un gars, dvēsele un miesa ir viens veselums. Ja uzsveram, ka tikai viena no šīm sastāvdaļām turpinās dzīvot tālāk, tas automātiski noved pie tā, ka pārējo mēs novērtējam zemāk. Tāpēc Grieķijā neatzina, ka vergi ir cilvēki. Viss, kas ir saistīts ar fizisko darbību, tādā veidā kļuva mazvērtīgs. Kristietībā šis uzskats ir novedis pie tā, ka daudzi ticīgie uzskata, piem., seksualitāti par kaut ko ļaunu. Šeit mēs redzam, ka veids, kā iedomājamies pēcnāves dzīvi, ietekmē mūs jau šodien. Miesas augšāmcelšanās ir maksimāla ticības apliecība.

Ja es to saku, es apliecinu arī savu ticību, ka šīs dzīves varas nevaldīs mūžīgi.

Pāvils saka, ja mirstam, mēs mirstam Kristū. Mēs tiekam ieņemti Viņa mīlestības lokā.

Mūžīgā dzīvība ir realitāte ārpus laika kategorijām. Viss, ko mēs pašlaik varam pateikt par pēcnāves dzīvi, ir saistīts ar mūsu šodienas pieredzi. Tā var norādīt virzienu, bet nekādā ziņā nav burtisks apraksts.